

B R E V C I R K E L N.
Serie D -- brev nr 5&6

TANKENS MAKT

Allteftersom vår tanke utvecklas mot en större förståelse för forna tiders folk, kan vi med framgång bearbeta framställningar av deras förfaringssätt, som vitt skiljer sig från nutidsmänniskans. Vad som där framkommer är av största vikt att vi tolkar i enlighet med dessa människors kunskapsområde, deras sätt att se på omvärlden, som var baserad på en olikartad inriktning ifråga om tänkandet. Även om skillnaden mellan forna tiders folk och nutidens inte kommer till synes, så som saken för oss framställs, vet vi att vad som var människan givet i de tiderna ännu framstår som ting av högsta värde. Det har varit godtagbart för sena tiders människor, det kommer att så förbliva, även om nutidsmänniskan tolkar frågor av högre art annorlunda.

Vad vill det då säga, att vi alla söker efter något att hålla oss till av sådant värde att man om det kan säga, att evigheten återspeglas däri? Väl har alla tiders människor sökt på samma sätt efter förklaringen till det, som synes främmande för deras tankegång, väl kan man säga, att tydningen av manuskript återfunna i grottor i gamla världen är beroende av dagens tolkningssätt, men ovedersägligt är det dock, att vi vet värdet på det som därur framkommer. Icke känner vi i hela dess vidd dessa människors kunskapsområde, det är något, som för oss är främmande, eftersom våra instinkter leder oss i en riktning diametralt motsatt vad de framställde med sitt tänkande.

Vår moderna vetenskap lär oss, att allt är beroende på hur vår tankeapparat fungerar. Endast det som ur den framkommer är av värde. Andra former av handlingar framsprungna ur obekanta djup, därom vet våra studerade män ingenting. Vi har att förlita oss på deras utsago, men för den som står fri från allt åsiktstvang framgår det klart att vår tanke är en maskin fungerande efter andra principer, än vad vår vetenskap har kännedom om. Att förlita sig på den kraft som ligger i tänkandets funktion, att ur den funktionen utläsa det som framkommer i enlighet med vad våra naturliga resurser medger, det är ofrånkomligt av högsta värde.

Låt dock ingen övertyga er, att det er hjärna alstrar är av jordiskt ursprung. Stenar kan inte tänka. Det är inte från det hållet våra krafter hämtas. I materien slumrar ännu gudomskraften, den skall utkristalliseras ur trädet, ur det som kommer ur havens djup, innan vi förmår gripa bilden av det arbete, som försiggår i den andliga världen. Dess värde känner vi icke, sanningen får långsamt mogna för människors barn. Men den dag, då djupen avslöjat sina hemligheter, då våra sinnen uppfattat det sanna värdet av det, som dessa djup har att förtälja i förborgade avlagringar, den dagen skall människosinnet klart ha fattat att det som framkommer är av Gud.

Ingenting skall avslöjas för oss förrän vi mognat, så att vi med vår tanke kan följa den process, som utspelas inför våra ögon, och för vilken vi är slutna med ett insegel ditsatt av Guds egen hand. Hans sätt att verka bland oss, skall vi lära känna, när vi mognat, intill dess får våra frågor förbli obesvarade.

Allt det som vi fått lära, finns i vårt väsen, den dag skall komma, då ljuset sprids, då klarhet över vad allt detta innebär läggs öppet inför våra ögon. Då skall det framgå, hur vitt vår tanke skiljer sig från det som utgått från högre makters hand. Då skall vi veta att böja oss i vördnad inför kraften i den tanke, som utgått från de sfärer vi ännu icke känner. Det är meningen att vi skall stifta bekantskap med denna tanke i en framtid, då den tid gått till ända, som föreskrivits av höga andar i himlar ovan vår förmåga att uppfatta eller förstå.

Känn värdet av en kunskap given av dem som känner sanningen om tankekraften, den skapande kraften, som utgått ur vår Faders hand. Allt som skapats har blivit till genom tanke, skulle då vi, som är slutprodukten bland allt skapat icke ha denna krafttillgång att bruka i hela dess oändade vidd?

Brukad i rätt riktning utgör denna tankekraft just det som avses med orden: VARDE. Att skapa genom ordet, det högsta ordet, utsprunget från den högsta kraften är något som Gudarna i himlarna väntar på att få lära oss jordevarelser.

Ännu har vi en lång väg att vandra, innan den dagen randas. Reningsprocesser av stora mått må vi först genomgå. En andlig tvagning intill dess vår själ befinnes luttrad, renad med gudomlig kraft. Vår vilja är en del av denna process, utan den når vi icke målet. Ty att veta vad som kan utgå från det vi kallar Gudomen i oss, måste rena vår viljeakt. Intill dess detta är uppnått må vi avvakta och finna nya vägar att tränga fram mot målet. När vi förstår hela vidden av den kraft som verkar i oss, och vi renats så helt, att det som avsetts med oss står klart att tagas i bruk, då skall vi ge oss hän mot det, som väntar på att bli utfört inom oss.

Icke förrän känslan av gudomlig makt genomsyrat vårt väsen, avskilt allt som förmörkar tanken, icke förrän denna tanke framstår klar att brukas av oss, får vi underställa oss lagen om det rätta bruket av skaparkraften genom tanken.

Visshet måste vinnas, kraft mottagas från andesidan. Sedan kan vi våga språnget ut mot okända mål. När det rätt framgår hur tanken skall leda oss i rätt riktning, så att vi vågar ta ansvaret för följderna, först då är vi färdiga. Vi vet icke när den dagen stundar, olika är vi utrustade ifråga om upplevelser, ifråga om att känna vårt eget väsen i alla dess irrgångar. Men den som vet, att det som väntar honom är av Gud, han vågar ta det ansvar som följer med det han kastar sig in på.

Olika människor känner på olika sätt denna tankekrafts verkliga innebörd. Somliga anser sig nödvändigtvis böra underställa allt en högre tänkande makt. Andra som djärvt gripit tidens nya sidor och vågar mer, som vet att den fria viljan blivit oss given för att brukas, om den blott brukas i sann gudaingiven riktning, dessa är de föregångsmän, som vi känner under namnet: förstlingar till gudaarvet.

Visst är vägen lång, innan vi nått målet, men ingenting hindrar oss att arbeta och sträva för att nå det. När vi väl är på väg, då vet vi, att krafter kommer att givas oss från dem som leder färden. Och stor är den glädje, som följer med vissheten att något sker, som är av värde icke endast för oss utan också för kommande generationer i vår efterföljd. Intet kan minska fröjden i vissheten att vi följer den ledstjärna, som i alla tider gått framför oss visande oss vägen ur den labyrint av osanna slingrande förirringar, som vi givit oss in i.

När vi funnit vägen ut, dröjt inför skönheten i anblicken av naturen, som omger oss, då har vi nått målet för vår längtan. Icke endast vi får glädje därav, hela mänskligheten skall förstå, att nu nalkas den stund, då förlossningens timme slår. I ingen annan stund är förvisningen starkare att en ledare följer oss, än då klockklangen ljuder från de nya vidder, som ligger utbredda framför oss.

Så visst som den stunden är förutsedd att bli vår frälsningsstund, så visst skall det också framstå för oss, att skilda folk på vår jord skall deltaga med oss i glädjeyttringar inför det, som utvunnits ur våra irrfärder. Ingenting går förlorat, allt innebär en vinning, våra misstag, våra felaktiga handlingar, allt bidrar till att i ljuset från Guds klarhets sol sprida kunskap till jordens folk.

Kärleken skall vakna i människosjälén, finna gensvar i höga höjder, bringa välljud ur mångas strupar, sammanklingande i ett ackord av mångstämmiga röster förkunnande att Skaparen av vår värld är framstigen ur dunklet för att leda sin hjord in i en ny värld, där kärleken sitter i högsätet som konung, för att leda folken fram till vishetens tron, alla Konungars Konungars högsäte.

Där skall folken falla ned i tillbedjan inför Skaparen av all den härlighet, som ligger utbredd inför våra ögon. I hänförda lovsånger prisa Honom, som inför oss har visat, att allt skall sluta väl i en tusenhövdad lovsångs ljud.

Elisabeth Lansenor.

ADAMS FALL

** ** ** ** ** **

Det har sagts så många gånger i olika sammanhang, att det ondas makt i världen, lucifer-kraften, skulle vi människor vara ansvariga för. Lucifer är en fallen ängel, varför skulle vi svara för den makt han utövar?

Alla har vi väl funderat över vad som menas med att Adam och Eva åt av frukten från kunskapens träd. Naturligtvis skall vi tänka oss att de båda representerar vår världs hela människosläkte, de är symboler för oss alla. Sin nyfikenhet kunde de icke bemästra, kunskap skulle givas dem genom att de åt av frukten. Därigenom gjorde de sig skyldiga till ett brott, ty Guds befallning kände de till. Följden blev att de beblandade sig med Lucifer, deras vibrationer sänktes i nivå med hans, och genom detta undergick deras väsen en förändring av stora mått.

Adam och Eva sänkte sig till ett lägre plan; från att ha varit ett högt andligt människor, blev de jordiska. De hade levat i paradiset, vilket innebär att deras kroppar varit mer eteriska, mer jämställda med högre andeväsens. De talade med Gud, berättas det. För att kunna göra detta måste deras vibrationer vara av tillräckligt hög art att möta höga andars vibrationer.

Lucifers makt sträcker sig ut över hela universum. Dock, märk väl, endast över det lägsta planet. Eftersom vi lever på detta lägsta plan, är det av vikt att vi klargör för oss vad allt detta innebär.

Lucifer är en kraft utan form eller kropp. Genom sin handling införde människan denna kraft i sitt väsen och gav samtidigt åt Lucifer förmåga att ikläda sig en form eller kropp. Men icke nog härmed. På samma gång införde hon i det jordiska det element, som utgjorde det materiella i hennes väsen. Därmed menas att hennes kropp, som står i samband med och utgör en del av jordens motsvarande kropp, kom att verka som ledare för en strömning, som genomgick jordens motsvarande vibrationsfält.

Vibrationer fortplanter sig i etervärlden efter samma princip som i den fysiska världen, där vi har möjlighet studera dem. Dessa vibrationer, som är fundamentalt sammankopplade med sina upphov, ger åt personerna ifråga en sorts placering på den andliga skalan, d.v.s. de kommer i förbindelse med alla vibrationer av samma art. Liksom utsända toner uppsamlar alla toner av samma slag - vilket vi kan erfara medelst prover med stämgaaffeln - så uppsamlar de vibrationer, som utgår från människan likadana vibrationer och förstärker dem.

Jordens människor står i förbindelse med andra världar på ett sätt som vi i allmänhet inte känner till. Genom besläktade själar knyts banden fast samman. Och besläktade själar är just sådana, som har samma vibrationer. Vi människor här på jorden är inte så isolerade som vi tror. Nya individer föds på vår planet, vilka kommer från andra världar, där de levat i tidigare inkarnationer. Detta låter sig göra, om vibrationerna är samstämda.

När Adam sänkte sig genom sin låga handling, kom han i nivå med alla väsen med samma vibrationer, som han själv hade. Detta gjorde honom delansvarig i allas låga handlingar på samma sätt som en brottsling, vilken haft medhjälpare vid brottets begående. Luciferkraften är en stark makt, hans härjningar bland svaga själar är svår att överblicka. Den som genom att följa hans råd och ge sig åt honom sänkt sig under den nivå, som kan kallas andlig, d. v.s. där man låter höga andekrafter leda sig, den människan får lida under den kraft hon givit sig åt, intill dess hon förstår sitt misstag och söker sig tillbaka till högre väsens ledning.

Den kraft under vilken hon böjt sig är en världsmakt, som går långt ut över universums oändliga vidder. På det plan den kraften verkar har alla med samma vibrationer en förbindelselänk sinsemellan enligt lagen att lika söker lika. Ansaret för det som sker får delas mellan alla dem, som förskrivit

sig under lucifermakten. Enligt lagen om alltings enhet måste en för alla och alla för en bära bördan.

I den enskilda människan verkar luciferkraften på så sätt att hon, när hon känner frestelserna över sig, ofta följer maningen. Lucifer utgör den verkande kraften, det är människan, som utgör svaret på hans angrepp. Genom upprepade erfarenheter har han lärt, att där finns utlopp för hans behov att lämna ifrån sig av sin mörka kraft. Han behöver ett redskap, hon blir detta redskap. Hon utför hans befallningar, hon ger honom materiellt stöd för hans mörka, andliga krafter. Det är materien, som blir angripen av Lucifers andekrafter genom mänskliga handlingar i hans tjänst. Det materiella mörker, som härskar är förorsakat av mänskliga låga vibrationer, som samstämmer med materiens. Detta kan ske därigenom att människan bundit sig vid luciferkraften genom att föra ned i materien de onda verkningarna av denna kraft. Lucifer är i sig själv en andemakt, han har icke materiell kraft, människan förmedlar denna kraftverkan.

Detta är innebörden i att de åt av trädets frukt. De införlivade hans andekraft i sin kropp. För nyfikenhets skull föll de för hans angrepp. De ville veta allt om livet, innan de ännu var mogna att upptaga kunskapen i sina andliga kroppar på ett upphöjt sätt.

I många gamla sagor och berättelser, som merendels är av djup symbolisk betydelse, talas om draken, som bevakar en skatt. Han är symbolen för den onda makten från mörkrets värld. Hjäalten har till uppgift att döda honom för att skatten han rövat från människosläktet, det är gudskärleken och tron på kraften däri, må återvinnas. Gudskärleken kan icke dödas, därav symbolen, att han bevakar skatten endast, han gör icke försök att förstöra den, ty han vet att den är oförstörbar. Han bevakar den för att människan icke skall ta den tillbaka, men han använder sig icke själv av den, emedan han avsvurit sig kärleken och skapat ett eget kraftfält av illvilja och hat mot det goda.

När Lucifer plågar människan med sina frestelser utför han en handling, som ligger till grund för alla låga handlingar. Han blottar sin rädsla att inte längre få härska ensam över jorden. Han vill icke lämna ifrån sig makten, därför angriper han dem, som kan göra honom rätten till makt stridig. Och han gör det genom list, vilket lyckats därigenom att människan bundits vid kraften.

Lucifer skall nedslås i hela sitt väsen. Det skall ske med utgångspunkt från de lägsta uttrycksmedlen han behärskar och fortsätta till dess han är förödd, kraftlös, nedsjunken till de riken, som icke äger liv mera, endast finnas kvar som reminiscenser av vad som en gång varit. Liksom i gångna tider striden mot honom utkämpades av tidens hjältar, så skall i våra dagar samma kamp utföras icke av en man utan av var och en av jordens människor. Den kamp skall utkämpas, som slutgiltigt avgör hans öde, att sjunka ned till de riken, där medvetandet slocknar och tanken upphör med sin verksamhet.

Detta är ett arbete som skall utföras av människan. Ingen annan kan tilldelas det uppdraget, därför att hon en gång var den som i efterföljelse av det onda verkade att denna kraft ökade i omfång, fick liv och ödelade världen. Det var genom människan det onda kom in i världen, det får bli genom henne det utplånas. Och detta skall ske genom övervinnandet av det onda i vars och ens liv. Det är ett hårt arbete, som här påbörjas, men det skall bli till ett gott resultat. Det onda skall utplånas och människan stiga till ett högre plan. Hjälp sändes henne, men arbetet måste utföras av henne själv.

Känslan att detta är sanning genomtränger medvetandet hos många människor, det går som en strömning genom tiden. Genom lidande måste hon lära sig förstå, att det är hon som fört fram denna kraft att verka genom tiderna, och att endast genom hennes ändrade sinnelag och redebogna strävan att ändra verkan av sina gärningar, en förändring kan komma till stånd.

För den som med uppriktigt hjärta går in för detta arbete, står hjälpande krafter till buds av ett sådant omfång, att ingen rätt förstår dess överväldigande storlek. Här kommer Gud själv till vår hjälp. Han vill se sin skapelse räddad ur det ondas grepp, och ingriper när människan visar en uppriktig önskan om bistånd. Enligt lagen om den fria viljan kommer hjälpen först när hon ber därom.

Gudskärleken är den starka kraft, som skall lyfta människan upp ur förnedringen. Den kraften strömmar henne alltid till mötes, blott hon är villig att öppna sig och mottaga dess livgivande verkan. Guds makt är vida överlägsen den som människan är satt att bekämpa. Genom att var och en har fått uppdraget, öppnar sig möjligheter för den enskilda människan att gå i spetsen, att göra sig fri från skaran, som ännu tveksamt dröjer vid skiljovägen.

Vårt arbete skall underställas de lagar, som gäller för inbördes samverkan, må vi betänka, att det är höga andemakter vi samarbetar med. De ställer sig villigt till vårt förfogande i innerlig förståelse för våra svårigheter och i en varm längtan att se oss befriade från oket, som tryckt under tider, som farit. Deras hjälpande händer är alltid utsträckta; räck ut din hand, och du skall ledas av dem och kampen skall ända i seger.

Men det sker icke utan offer. Vi måste avstå från vår bekvämliga ro och njutningslystnad. Men om vi ser målet, är intet offer svårt att bringa. Och när skarorna ökar, deras som vunnit seger, skall många följa efter. Och Lucifer skall se spiran slagen ur sin hand, och mänskligheten skall gå en ny dag till mötes.

Elisabeth Lansenor.